Varje 10 cents paket "Wilson's Fly Pads" dödar flera flugor än något annat preparat upp till 8 dollars värde. Behagligt att hantera. Försäljes av alla apotek, diversehandlare etc.

DEN VITA RASEN GÅR SIN UNDERGÅNG TILL MÖTES!

Den vita rasen uppvisar för varje år lägre och lägre födelsetal. Sverige uppvisade under förra året lägsta födelsetalet i hela världen. Detta är ett sjukdomssymptom. En ras, som icke förökar sig, är sjuk, den går bakåt.

Vad är då orsaken till detta?

Vi läsa i tidningarna om arbetslösheet över hela världen — i vårt moderland finnas bortåt hundratusen arbetslösa. Större delen av dessa äro i den åldern, då de, enligt naturens lag skulle vara familjeförsörjare. Men om det begäres, att de som inga existensmedel ha skola bilda familj, fordras nog lite för mycket av det olyckliga folket. Säkerligen finns det också mer än en arbetare, som är nog lycklig att ha någon sysselsättning? vilken — när han ser eländet — tänker, att det är orättvist att ställa flera individer i världen och därigenom föröka de olyckligas stora antal.

Så länge kapitalismen, som tillåter att fåtalet lever i lyx på flertalets bekostnad, med giriga händer roffar åt sig och slår under sig naturresurserna och icke producerar förnödenheter för annat än förtjänstens skull, skall den vita rasen vara sjuk, och om ändring icke sker, gå under. De färgade skola bliva det vitas herrar.

Vår jord kan giva föda till tio gånger den nuvarande befolkningen. Kapitalismen skall skövla skogar, gruvor och oljekällor, framtidens folk skall leva på åkerns och trädgårdens alster, som inte taga slut, så länge solen skiner.

Budet: "Föröken eder och uppfyllen jorden", har ännu ej upphört att gälla. Det nuvarande kapitalistsystemet det stora vilddjuret, är orsaken till, att det inte åtlydes.

Kaspar la Crosse

DRAGSPELSDANSEN I HULDRORNAS DAL.

"Nytt, nytt!"— stod det pränta i fetstil på affischen å anslagstavlan vid korsvägen på högbacken. Kan ni gissa, vad det var som var nytt? — Jo Helge och Gilliam skulle "dragspela" på två dragspel i Huldrornas dal. Detta var någonting för den danslystna societeten att fröjda sig åt. Fröknarna Skrattietta och Polketta önskade, att det skulle sluta att regna och herrarna Villurius och Guttaperkalem önskade, att månen i första kvarteret skulle få kraft att skina och att vägarna skulle bli fina den där natten, så att den krångliga automobilen måtte kunna rulla framåt och inte bråka och fastna i någon förrädisk dypöl på nöjeslystnadens väg. Se det var på det viset, att de rättroende katolikerna i Dåbrakarpia hade samlat ihop en summa pengar och betalt prästen för att han skulle uppsända böner om regn till luftens regioner för att vattna marken och befordra årsväxten. Jus i samma veva som affischerna angående Helges och Gilliams dragspelande i Huldrornas dal blivit uppsatta till allmänhetens beskådande, hade regnet brutit löst och strömmat ner utan urskillning över både rättfärdiga och orättfärdiga.

Emellertid upphörde regnet den där dagen Aaron Sapiro, "the Wheat pool wizard", talade i Melfort för flera tusen farmare, och västanvinden rensade upp skyarna, så att vädret blev rent och klart, och vägarna blevo farbara. Men när Helge och Gilliam hade kommit, och de började spela, så bröt regnet löst igen mag ty åtföljande "donnerwetter", som tysken säger, och vägarna blevo så slippriga, så man hade kunnat åka skidor. Men societeten hade infunnit sig, och stod redo att dansa. När Helge och Gilliam klämde till och spelade på två dragspel, började societeten krumbukta sig och skena iväg i dansen. Kollingarnas bröder drucko potatisvatten och dansade charleston och de trioliga herrarna Smalfing, Halling och Tralling dansade "långpolska" med de förtjusande fröknarna Happalalia, Spelalia och Fallulia. Spelmännen dragspelade fram den ena låten efter den andra och huldrorna sturrade runt i flygande fläng, så man kunde knappast se annat än nakna armar och skyhöga silkesstrumpor.

Ja kjolen är kortare nu än i fjol.
På längden tycka kvinnorna pruts.
Ty år efter år blir det kortare kjol,
Jag undrar, var detta skall sluta?

Härjedals-Lasse.

HUR EN STREJKLEDARE KUNDE STRAFFAS FÖRR I TIDEN.

Vintern hade kommit förfärligt kall och med mycket snö. Jag och omkring ett 30-tal andra ralläre voro sysselsatta med timmerhuggning i norra Saskatchewans ödsliga och kalla obygder.

Vi voro inhysta i en gisten gammal koja, som hela dagen stod tom, ty alla voro vi ute i skogen. Men på kvällen blev det liv och rörelse därinne. Elden, som gjorde järnkaminen röd, dånade i plåtskorstenen, liksom försökte den att överrösta stormens vrål runt den otäta baracken. Om det inte hade varit tre fot med snö på taket, skulle säkerligen skogsmännens prat och skratt lyft det av härjbärget, som gav oss dåligt skydd mot himmelens vind och väder.

Hyttan var alldeles för liten för så många man. Britsarna upptogo nästan hela rummet, lämnande endast en liten golvyta kvar i mitten, där en stor tomlåda, som var vårt spelbord, var placerad under den rykande fotogenlampan. Det fanns inget fönster i kojan. Ett sådant var ju också strängt taget onödigt, eftersom vi gingo ut före dagen kom och icke kommo hem förrän efter det var mörkt.

De långa nätterna fördrevo vi med kortspel vid den stora tomlådan. Många sutto i sina bäddar och spelade, ty det var inte plats för alla vid "spelbordet". Och så hölls fötterna sig varmare, när de voro en bit upp från golvet. En stor spricka emellan dörren och tröskeln släppte in ett kalt drag, som gjorde fötterna och benen obehagligt svala på dem, som sutto vid bordet.

När vi tröttnade på att sitta och dänga med de smutsiga kortlapparna, kröpo vi samman omkring spiseln, sutto där kurrande och berättade händelser, vi upplevat under ett kringflackande liv i ett vidsträckt land.

"Vresiga Jack" berättade om en vinter, när det var sjuttio grader kallt under tre månader. Han hade arbetat i Manitoba det året. Folk frös ihjäl överallt i skogarna den vintern.

Sedan berättade den ene efter den andre om sina äventyr. "Mexico-Styf" hade sett en man halka på en isig planka och falla sextio fot. När de så kommo till platsen, låg han där flat som en pannkaka, sade "Mexiko-Styf".

McOvren talade om, att han förra året arbetat på ett sågverk i British Columbia. En dag blev en man genom oförsiktighet av en kamrat, kastad av en "karage" och slungad mot en bandsåg. Den olyckige blev sågad mitt itu. Det blev intet arbete utfört mer där den dagen. McOvren hade sett en man, som stått och sett på olyckshändelsen, krökas och hans kropp darrade som ett asplöv.

Chenard, en man med ett magert och blekt ansikte och med ett par stora glänsande ögon, som sade, att lungsoten här redan var säker om sitt offer, berättade följande:

"Det var hemma, nere i Östern. Där fanns det 1903 omkring två tusen arbetare i T.— till största delen franskmän. Vid varje månadsslut fingo de i stället för pengar, orders på vilka de fingo varor ur en butik, som tillhörde companiet.

En dag upptäckte en man, vars namn var De Lore, att folket härigenom blev på det skamligaste bedraget. Bolaget tog oskäligt betalt för de förnödenheter, arbetarna fingo i utbyte för sitt arbete. Han påpekade detta för sina kamrater, vilka också alla började inse det orättvisa i systemet. Till slut lyckades De Lore organisera en strejk bland arbetarna. Hans kamrater sände honom till föreståndaren med besked om, att de ville ha kontanter för sitt arbete. Kan blev utskälld och svarad, att ett sådant krav var oresonligt och kunde inte alls komma att bifallas. Med detta svar kom han tillbaka till kamraterna, som nästa dag på hans uppmaning började strejka.

En vecka därefter stod en grupp arbetare utanför fabriksbyggnaden och diskuterade ställningen. De Lore var också där. Han framhöll för de strejkande, att det nu var av vikt att de höllo tillsammans, ty endast därigenom kunde de hoppas på seger. Disponenten hade spioner ute, och dessa rapporterade, att De Lore var ledaren i "komplotten". När han hörde detta, stoppade han en revolver i fickan och gick ut till de församlade arbetarna.

Med revolvern i handen gick han fram till De Lore — "säg till folket, att de genast återupptaga arbetet", sade han.

— Om ni går med våra villkor, svarade denne.

Den uppretade förmannen pekade på honom med sin revolver och upprepade, väd han nyss sagt.

— Nej, var det bestämda svaret.

Sex skott smällde tätt efter varandra, och fabrikören gick med rykande revolver därifrån.

Kamraterna samlades kring den mördades kropp, som var genomborrad av den smutsige mördarens kulor. Några av männen lyfte varligt upp liket och bar det hem, till hustrun, som var okunnig om den förfärliga händelsen.

Gärningsmannen blev inte ens arresterad. Han blev endast dömd till att underhålla den familj, vars fader han så skändligt hade skjutit.

Precis när Chenard slutade sin berättelse, slocknade lyktan, och natten svarta skuggor fylide kojan. I mörkret glänste berättarens ögon ännu sorgsnare, och jag tyckte mig se en tår trilla utför hans väderbitna kind. Hans stämma var nästan som en viskning, då han sade:

— De Lore var min far!

Nattens vindar började föra ett förskräckligt ovåsen utanför och pepo in genom springorna i de otäta väggarna, hotande att slå hela kojan i spillror. Ännu en stund trängdes vi omkring eldstaden, men när den inte kunde hålla kölden ute, gingo vi att söka värme under filtarna på britsarna.

Snart hade ovädrets tjut runt knutarna sövt oss. I sömnen, glömska för alla orättvisor, drömde vi om sommar och sol, om liv och glädje för alla jordens barn.

Hugo Mohede.

Utlänningarnas chanser i Canada.

En välkänd skandinavisk affärsman i Winnipeg utalade vid ett samtal, som jag hade med honom för kort sedan sin förvåning över, att så få av utländsk börd med fasta anställningar ytterst sällan erhöllo befordran inom sina respektiva yrken, och undrade, vad orsaken härtill kunde vara. Frågan är av så stor betydelse, att en kort artikel om densamma säkerligen inte kunde vara ur vägen. Den kan ju med största lätthet sägas vara en livsfråga för oss, som äro födda utom det Brittiska Imperiets gränser att söka finna ut, hur chancerna ställa sig för oss här, i fråga om att erhålla anställningar och hurudana utsikterna äro att erhålla befordran och bättre avlönade poster.

Egentligen hade jag nästan haft för mig, att man i allmänhet hade tämligen god reda på orsakerna till att en utlänning endast i undantagsfall blev uppflyttad till högre poster inom landets olika bedrifter och industrier. Ty har man vistats här i landet under en följd av år, och man har haft ögon och öron öppna under denna tid, så har man knappast kunnat undgå att märka, inte endast, att det verkligen förhåller sig så, utan också fått klar för sig orsakerna till detta förhållande. Dessa äro tydliga nog, men kanske man i allmänhet inte reflekterat så mycket över, vilka mäktiga krafter, som äro i rörelse för att hålla alla, som tillfälligtvis inte äro födda under den brittiska flaggan, borta från bättre poster och mera välavlönade anställningar på arbetsmarknaden.

Kastar man en blick på förhållandena inom industrierna i Canada, och då förnämligast i västra delarna av landet, blir man nästan frapperad av, huru högst få av utländsk börd det är som erhållit någon slags befordran till bättre platser. Antalet av dessa stå inte i något rimligt förhållande till antalet av utlandsfödda arbetare. Det sämsta, tyngsta och uslast avlönade arbetet utföres alltid av utlänningar, under det att de bättre platserna och posterna som "påfösare" av ett eller annat slag nästan alltid innehavas av engelsman, skottar eller walesare. Endast i något enstaka fall, där en utlänning gjort sig oersättlig i en eller annan industrigren, kan någon slags befordran komma i fråga. Annars har duglighet, skicklighet och arbetsförmåga litet att betyda. Är man bara född britt, har man alltid företräde, även om man är långt underlägsen en utlänning, som arbetare och fackman. Nationaliteten spelar den största rollen, meriten är av underordnad betydelse.

Ingen må dock tro, att det härvidlag endast är tillfälligheterna, som spela in. Detta ratande och ignorerande av utlandsfödda arbetare, härifrån, utföres efter förutfattade beslut och efter ett planmässigt system. Det är ett utslag av brittisk imperialism, som ger sig till känna i praktisk solidaritet, brittiskfödda personer emellan. En sådan solidaritet är visserligen mänsklig och kan väl förstås, så mycket kan ju sägas till dess favör. Vi skandinaver skulle nog handla på samma sätt, om detta vore en skandinavisk dominion, och vi voro i majoritet bland befolkningen. Samma torde också förhållandet vara med övriga nationer.

De kraftiga engelska och skottska organisationerna, "Sons of England", "Sons of Skotland", och "The Order of Orangemen" bedriva ett intensivt arbete för att tillvarataga sina medlemmars och landsmäns intressen. Genom dessa mäktiga sammanslutningar äro de brittisk-födda istånd att på det mest effektiva sätt icke endast skydda sina medlemmar mot arbetslösheten och dess följder, vilka vi utlänningar så ofta få kännas vid, utan också genom sitt inflytande förskaffa dem bättre avlönade platser vid de olika industrierna, även om deras kvalifikationer i övrigt icke äro synnerligen lägonenfallande. Det är i synnerhet under de sista tre, fyra åren, som dessa organisationer ha utvecklat sig till, var de i dag äro: En av de mest inflytelserika faktorerna i Canadas sociala, ekonomiska och industriella liv. De verksamheter, de bedriva såsom välgörenhetsinstitutioner, sjukhjälp, assurance, etc. äro för intet att räkna, så storslagna de än äro, mot den intensiva aktivitet de utveckla genom att se till, att deras landsmän och medlemmar erhålla förmånliga anställningar både inom industrien och politiken. De ha också makten i sina händer att så göra. Landets ledande personer inom industrien och politiken äro framstående medlemmar inom dessa organisationer. Det valspråk, som de bära i sin vapensköld är: "Keep the foreigners down" — Håll utlänningarna nere! —

Att de trofast arbeta för denna sak, ha vi tyvärr dagligen en svidande erfarenhet av. Hur duglig en utlänning än är i det yrke, vilket han kallar sitt, vill han sakta men säkert bli skubbad till sidan och till sist utträngd från sin plats. Är denna plats någorlunda förmånlig och eftersträvansvärd, kommer en skotte, en engelsman, en Walesare eller möjligen en irländare i alla tillfällen att intaga hans plats. Sådan är situationen för närvarande, och den kommer tvivelsutan att bli ännu mera intensiv med tiden.

För oss utlandsfödda eller icke av brittisk härstamning här i landet, är detta en allvarlig situation. Det finnes frågor, som man bör söka komma till klarhet över, det är problem som om lösning är möjlig, borde lösas. Skola vi lugnt åse, att en infernalisk skräckregim utövas mot oss av de brittiskfödda? Ty något annat än skräckregim kan det knappast kallas, fastän det sker under tysta, lugna och städade former. "Keep the foreigners down", är lösen, och vi kunna icke blunda för, vad den satsen innebär. Till och med inom arbetareorganisationerna, där man ju skulle vänta en smula klassmedvetenhet och solidaritet, har satsen sin tillämpning. Blodet är ju alltid tjockare än vattnet, och hur det än är så är det inte svårt att finna att brittiskfödda medlemmars intressen tillvaratagas i första rummet. Fast man för syns skull ju måste taga en utlandsfödd medlems parti också vid tillfälle.

Att vi på något sätt skulle komma på lika fot med de brittiskfödda här är under dessa förhållanden otänkbart. Sådant hör till utopiernas och illusionernas värld! Jag kan knappast tänka mig möjligheten av, att det på minsta sätt skulle löna sig att de utlandsfödda genom sina organisationer skulle uppta en kamp mot brittiernas mäktiga förbund och associationer. Även om alla utlänningar här i landet slogo sig samman i ett enda stort förbund, (vilket ju i sig självt är en tanke, som är outförbar, utan endast ideell), så skulle ett sådant förbund aldrig kunna uträtta något av synnerlig vikt mot brittiernas mäktiga förbundshärar. Ty dessa sistnämnda ha med sina fångarmar så djupt och vitt och brett omklamrat allt, som angår detta lands sociala, politiska, industriella och kulturella liv, att utlänningarnas opposition enbart skulle stöta på patrull, varhän den än riktades.

Att söka ett närmande eller ett samarbete mellan de brittiska och utländska sammanslutningarna, är naturligtvis lönlös möda. Ingen av dessa önskar detta, och i all synnerhet ville ju britterna ställa sig fientliga mot denna tanke. Det ville ju för dem mena, att de skulle ge upp den principen, som de ha gett fast form genom slagordet: "Keep the foreigners down". Utlänningarna ville säkerligen också finna det motbjudande att söka rädda sitt eget skinn genom att tigga om nåden att få alliera sig med britterna. De enda utlänningar, som i detta fall kunde komma i fråga vore väl skandinaverna, ty mellan dem och britterna ställa sig i varje fall icke religionsfrågan hindrande i vägen. Jag har hört, att de brittiska förbunden skola ha diskuterat deras förhållande till andra nationer, och därvid skola uttalanden ha framkommit, som tyda på, att de äro mildare stämda mot skandinaver än mot andra "foreigners". Skola vi skandinaver begagna oss av denna "mildare stämning" och därigenom vinna något för oss själva? Eller äro vi mähända för stolta till att bedja om nådesmulor? Men kanske omständigheterna tillåta komma att tvinga oss därtill. Alla tecken tyda på, att vi kanske bli nödsakade att bita i det sura äppet och anhålla om medlemskap i någon av de brittiska förbunden — om nu detta någonsin kommer att bli beviljat.

Som det nu är sitta britterna i detta land som herrar på täppan och "skalta valta", efter behag i det offentliga och nära nog också i det privata livet. De sticka heller icke under stolen med att här är det icke fråga om "Canada för canadensarna" utan "Canada för britterna". "Canadians" har ingen god klang i deras öron, men "British" omfattar för dem allt. Deras imperialistiska ideer ge sig här utslag i ett skränande vanligt men effektivt och målmedvetet främlingshat.

Är icke detta en fråga, som är värd att diskutera? Måste icke detta är en sak, som vore en av de viktigaste för ett svenskt förbund att taga upp till behandling. Det är en livsfråga för oss här, och ett sådant förbund förfelar sin uppgift, om det icke kan eller vill ta ståndpunkt till densamma. Frågan är svår, den är kanske olöslig, men detta hindrar oss icke från att sätta oss in i densamma och lära oss veta, vad vi äro upp emot i detta land.

Winnipeg i Juli 1927.

Charley Erickson.

* * *

Vi lämna frågan öppen för diskussion.

Red.

Inbjudan
till St. Eriks pristävlan i svensk poesi och prosa.

För att bidraga till och sporra intresset för svenskhetens bevarande i Amerika utfärdar Samfundet St. Erik i New York härmed för tionde gången en inbjudan till tävlan i svensk poesi och för fjärde gången i svensk prosa. Båda tävlingarna kunna försammas av varje i Amerika bosatt person av svensk härkomst.

Vid tävlingarna skola följande regler iakttagas:

1) Skaldestycket, författat av den tävlande själv och förut icke offentliggjort, må behandla ämne efter eget val; det skall vara inlämnat till Samfundet St. Erik, 1211 Madison Avenue, New York City, senast den 1 november 1927. Det skall vara skrivet på högsvenska eller svenskt bygdemål.

2) Prosastycket skall på god svenska behandla ämne efter eget val; det bör omfatta högst 2,500 ord, och skall vara inlämnat till Samfundet St. Erik senast den 1 novemcer 1927.

3) Samtliga skrifter skola inlämnas anonymt och undertecknas av pseudonom eller fingerat namn, men författarens rätta namn och adress skall vara närslutet i förseglat konvolut för att öppnas Efter det prisnämndens utslag fallit. De med pris eller hedersomnämnande icke belönade författarnas namn bliva okända för all framtid, ty deras konvolut öppnas icke.

4) Första priset i poesitävlan utgöres av Samfundets medalj i guld, andra i silver och tredje i brons; i prosatävlingen utdelas ett pris å 50 dollars och ett andra å 25 dollars.

5) Samtliga inlämnade skrifter bliva St. Eriks tillhörighet med uteslutande rätt för Samfundet att publicera desamma.

6) Prisnämnden i poesitävlan utgöres av doktorinnan Helga Hoving som ordförande samt professor Adolph B. Benson, Yale University, New Haven, Conn., Dr. A. W. Sundelöf, Roxbury, Mass., Dr. Frans Ericson, Upsala College, East Orange, N. J., samt Dr. C. G. Wallenius, Evanston, Ill., som ledamöter.

I prosatävlan utgöres prisnämnden av Dr. Johannes Hoving som ordförande samt redaktör Andrew Tofft, Chicago, Ill., redaktör George Stanislaus, Providence, R. I., mr. Frank Örtengren, Lynn, Mass., och dr. Axel Fredenholm, New York, som ledamöter.

7) Prisutdelningen kommer att förrättas tisdagen den 13 december, 1927, Luciadagen, å Vasa Castle Hall. Vid detta tillfälle komma de prisbelönitas konvolut att öppnas i allas närvaro.

8) En förteckning på samtliga inlämnade poem och prosaskrifter jämte pseudonymer kommer att, liksom senare själva tävlingsresultatet, offentliggöras i tidningspressen.

Till den svensk-amerikanska tidningspressen riktas ett varmt tack för visat tillmötesgående att offentliggöra alla föregående års tävlingsregler och inbjudningar jämte en vördsam anhållan att även i år publicera denna inbjudan.

New York den 5 juli 1927.

Styrelsen för Samfundet St. Erik i New York.

— Om en kallskänka gifter sig med en värmeledningsarbetare, vad blir det då?

? ? ?

— Ljum, äktenskaplig lycka med lagom temperade barn.

Beväringsmannen nr. 3090 Jansson, som i det civila livet är skräddare, utmärker sig i militärt avseende för sin sällsynt bleka skjutförmåga. En dag vid en skjutövning på 300 meter lyckas Jansson på flera serier inte träffa tavlan en enda gång.

Löjtnanten. — Jag förstår inte, hur Jansson kan vara skräddare, som ser så dåligt.

Jansson: — Ah, jag trär la inte på nåla på tri hundra meter.

"Jag sänder alltid min

Grädde

till "Co-op"

— för att där får jag den bästa betalningen — och får den punktligt, utan dröjsmål. Kvaliteten blir ej lidande av långa befraktningar till avlägsna inlämningsställen.

SASKATCHEWAN CO-OPERATIVE CREAMERIES LTD

Assiniboia, Birch Hills, Broadview, Bruno, Ellyea, Carlyle, Carnduff, Cudworth, Empress, Gravelbourg, Humboldt, Indian Head, Invermay, Kelliher, Kerrobert, Langenburg, Langham, Lloydminster, Maple Creek, Melfort, Melville, Moosomin, Moose Jaw, N. Battleford, Outlook, Oxbow, Preeceville, Radville, Regina, Saskatoon, Shaunavon, Shellbrook, Swift Current, Tantallon, Tisdale, Unity, Wadena, Wataeu, Wawota, Weyburn, Wilkie, Wolseley, Winnipeg, Yorkton.

Dr. P. A. ECKMAN
Svensk Tandläkare
Gott Tandläkarearbete
Hörnet Main St. & Logan Ave. / Telefon 88 667

SWING
(Gillette Style)
RAKKLINGOR

Räcka längre--Raka bättre.

Gjord av Sandvikens berömda träkolstål och importerad direkt från A B Svensk Rakklinga, Sandviken, Sverige. Om Eder handlande icke för dem, sänd oss 79c och vi skola omgående sända Eder ett paket om 10 blad.

General Agenter
SANDVIK
CANADIAN LIMITED
20 St. Nicholas St. Montreal, Que.

"INNERCLEAN"
är ett örtmedel för trög mage. 75c per paket, portofritt.
"Var god sänd mig 6 pakter av Innerclean; jag medsender $3.50. Och sedan får jag tacka Eder för att ni visade mig denna medicin och boken av prof Arnold Ehret: "Mucusless Diet Healing System." ($1.75) Den har botat mig fullkomligt så nu är jag frisk och stark som förr," skriver en svensk från Ontario.
THE HEALTH CENTER
9628-106th Ave. Edmonton, Alta.

HELGE ANDERSON
MAILORDER
Box 11 Winnipeg. Man.

Dragspel, Grammofoner, Svenska Järnvaror, Skandinaviska Grammofonskivor av alla kända spelare.
Radioapparater.
Svenska Statens Premieobligationer.
Sänd för Prislistor.
BOX 11, WINNIPEG, MAN.

Upprop till alla Augustanasynodens församlingar i Canada.

Vid Konferensens sist hållna möte i Wetaskiwin, beslutades att göra en extra insamling inom alla församlingarna under året till förmån för konferensens hemmission.

Ännu har ingen församling hörsammat konferensens beslut. Orsakerna därtill kunna vara många. Men vi hoppas att ingen vill draga sig undan utan i stället vilja söka överträffa varandra.

De församlingar, som under sommarmånaderna betjänas av studerande, böra särskilt se till, att denna insamling göres under den tid, de ha betjäning av studenten.

Förlidet år gjorde dessa församlingar det ganska bra, och vi hoppas att detta år kunna framvisa ännu bättre resultat.

Å Konferensen vägnar.

P. Nelson, kassör.

Hjärtlidande. Herr Edward S. Peterson från Inwood, Man., skriver: "I över trettio år har jag lidit mer eller mindre av en hjärtåkomma, ofta åtföljd av huvudvärk och svindel. Sju flaskor av Dr. Peters Kuriko ha fullständigt befriat mig från mitt onda", dålig matsmältning, väder i magen och förstoppning, de vanliga orsakerna till hjärtlidande, motverkas snart av denna oförlikneliga grönmedicin, den stärker organen och bygger upp kroppen. Den säljes ej genom apotekare, utan tillhandahålles allmänheten direkt av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill.

Levereras fullfritt i Canada.

Betala prenumerationen i dag.

— Ser du alla dem där böckerna i äkta kalvskinn?
— Jaa?
— Jag har slaktat alla kalvarna själv.

Fru Jansson till inbrottstjuven:
— Om ni stullit min mans alla pengar, så spring inte förrän jag fått honom vaken! Han tror annars, att jag knyckt dem!

ABINGDON HOTEL
Abingdon Square, 8th Ave., Near 12th Street New York.
Bästa hotell för den resande skandinaviska publiken. Alla modärna anordningar för 2:dra och 3:dje klassens passagerare.
REKOMMENDERAS AV LEDANDE ANGÅTSBOLAG.
Passagerare mötas på järnvägsstationen i New York vid ankomsten.

DR. S. C. PETERSON
SPECIALIST i Hud-, Köns-, Urin- och Veneriska sjukdomar, har flyttat från 401 till 505 McArthur Bldg.
Ovanför Child's Restaurant.
Kontorstid: 10—1, 3—6 och 7—8
Telefon 24 165 Svenska talas.

JACKSON BROS.
Speciellt uppmärksammas postorders.
JUVELAR- och GULDSMEDAFFÄR UR, och JUVELREPARATIONER
9962 Jasper Ave., East
Tel. 1747. Edmonton, Alta

DR. BRANDSON
LÄKARE
216 Medical Arts Bldg.
Kontorstimmar från 2 till 4 endast eftermiddagen
Telefon 21 834

DR. GRAHAM WILSON
Specialist.
Njurlidande, blodsjukdomar, veneriska sjukdomar, hudsjukdomar. Mottagningstid 9 f.m. til 8 e.m. 566½ Main St. hörn C. P. R. stationen. Tel.: Kontor: 28 013. Bostad: 42 679.

Dr. B. J. Ginsburg
Specialist
Praktiserande läkare och kirurg vid behandling av könsurin-veneriska och hudsjukdomar.
Mottagningstider: 10 f. m.—8 e. m.
403—4 McARTHUR BLDG.
(nära hörnet Portage och Main).
Telefon 88 591.

FOTSPECIALIST.
Svaga fötter, vela anklar, svullnader, liktornar, förbrändender i foten, hvässta nagla rensas bort, den välkända fotens sjukdomar.
OGONBLICKLIG LINDRING.
DR. G. ALBERT.
Telefon 137. 294 Somerset Block.
Aftonbesök endast efter särskild överenskommelse.